

Egy történetet szeretnék most elmesélni. Persze lehet, hogy senki sem fogja elhinni, mint ahogy eddig sem hitte el senki, akinek elmondtam. Tulajdonképpen jómagam sem hinném el, ha nem éppen velem történt volna meg az egész.

■ Még általános iskolás voltam. Akkoriban egy kis faluban laktunk anyámmal, miután apám évekkal azelőtt meglépett egy pincérnőcskével. Október közepe volt, már több, mint egy hónapja elkezdődött a tanítás. A fák már javában hullatták leveleiket, a reggelek hidegek voltak, sokszor fűjt a jeges szél. Reggelente, amikor az iskolába indultam, az út menti fűvet dér borította. Mindennap egyre hidegebb lett, s egyre többször volt olyan zord idő, hogy mikor a tanításnak vége lett, és én hazafelé tartottam az iskolából, a dér még mindig pajkosan nevetgélve, csillogón ott csücsült az út menti növényeken. Sokszor még a köd sem oszlott el délutánra. Egyre többet szitált az eső, és a talaj menti fagy sem volt már ritka.

■ Emlékszem, azon a különös napra virradó éjszakán a hőmérő higanyszála mélyen a nulla fok alá süllyedt. Még reggelre sem múlt el a fagy.

Mikor érkezett az ideje, hogy iskolába induljak, a hideg már kissé enyhült, de még így is „röpködtek a mínuszok”. A földre sűrű köd ereszkedett. Az ember szinte nem látott tovább az orránál. Szerencsére az iskola nem volt messze a házunktól. Gyalog egy 13 éves gyereknek – mint én is voltam – körülbelül 10-15 percnyi járásra.

Anyám akkoriban a falu végén levő autóalkatrész-gyárban dolgozott. Azon a napon éppen délutáni műszakos volt, ezért két órára ment a gyárba és este tíz óra után jött haza. Így ment ez minden második héten.

Amikor délutános volt, mindig kikísért reggel a kapunkhoz, s féltőn figyelte, hogy elindulok az iskolába.

– Vigyázz az úton kisfiam! Figyelj az iskolában! Tanítás után menj el a boltba! Felírtam egy papírra, hogy mit hozzál. Ott lesz a pénz és a papír az asztalon! Siess, hogy ne késs el az iskolából! Az ennivaló a tűzhelyen van, melegítsd meg! Este pedig ne felejtse el bezárni az ajtót! Sietek majd haza, addig nézd a tévét! A leckét azonban csináld meg előtte... – szólt utánam anyám.

– Jó, jó – dűnnyögtem magamban álmosan, miközben még visszaintettem anyámnak, aki addig állt a kapuban, míg el nem tűntem a szeme elől.

■ Pár házzal arrébb lakott az egyik osztálytársam, George. Reggelente – mikor nem voltam még késésben – általában bementem hozzá, hogy együtt menjünk az iskolába. Azon a reggelen azonban valahogy nem volt kedvem a társaságához. Még túlságosan álmos voltam. Talán, ha akkor betérek a barátomhoz, akkor az a furcsa dolog sem történt volna meg velem, amiről most mesélek.

Amióta az eszem tudom, és amióta tudok olvasni, azóta nagyon szeretem a fantasztikus könyveket. Azon a reggelen is, egy nemrég elolvasott történeten elmélkedtem. A könyv címére már sajnos nem emlékszem, de azt tudom, hogy valamilyen időutazásról és egy több dimenziós világról szólt.

Talán a sűrű köd miatt, és azért, mert elkalandoztak a gondolataim, nem figyeltem eléggé a lábam elé. Megcsúsztam és elvágódtam a földön. Nagy nehezen felálltam és szitkozódva tapogattam sajtó testem. Szerencsére nem ütöttem meg magamat annyira, hogy fájdalmam tovább tartson ijedtségemnél.

Körülnéztem, hogy voltak-e szemtanúi csúfos bukásomnak, szerencsémre azonban senki sem volt a közelemben, így nem kellett attól tartanom, hogy később a suliban majd valaki az esésemről poénkodik.

Órámrá néztem, és rá kellett jönnöm, jobb, ha sietek, mert kicsit késésben voltam. Az átláthatatlan ködben hirtelen közelgő lábdobogásra figyeltem fel. George volt az.

– Mi az, elaludtál? – szólított meg.

– Dehogyan. Azt hittem, még otthon vagy – feleltem neki.

– Hogy mondhatod ilyet, azt hiszed mindenki olyan alamuszi, mint amilyen te vagy? Tudod mennyi az idő?

– Hát persze – néztem az órára. – Háromnegyed nyolc múlt három perccel.

– Dobd el azt a vekkert – nevetett. – Három perccel múlt háromnegyed kilenc.

– Ne tréfálgass – ijedtem meg –, hiszen ez új óra, lehetetlen, hogy ennyit késsen! Különben is, a rádió hétkor bementa a pontos időt, akkor még jól járt az órád. Te dobod el a ketyerédet, a tied siet egy órát – nevettem, és barátságosan taszítottam rajta egyet.

Erre kicsit ideges lett, majd rámförmedt.

– Ne haragudj, mondd meg inkább, hogy elaludtál.

– De hát nem...

– Ide figyelj – tört rám megint –, ahogy az első órának vége lett, azonnal rohantam, mert otthon hagytam a matek füzetemet. Na, már rohanok is, mert nem érek vissza a szünet végére – kiabálta utánam, mert már jó pár lépéssel arrébb járt.

Miután George elrohant, egy darabig meghökkenve álltam, majd sietősebbre vettem az iramot az iskola felé.

Arra gondoltam, hogy talán az eséstől mehetett tönkre az órám! Aztán eszembe jutott, hogy aznap nem is lesz matek óránk.

■ Mikor beléptem az iskolakapun, már vége volt a szünetnek. Odaértem az osztályterem ajtajához, hallgatóztam, majd elszántan bekopogtam, s beléptem az osztályba.

Mr. Bresinsky tartotta az órát. Kicsit meglepődtem, hiszen – a lengyel származásával mindig dicsekvő – Bresinsky a matek tanárunk.

– No, José? Halljuk, hol voltál eddig? – kérdezte szigorúan.

– Ne tessék haragudni, tanár úr kérem, de elromlott az órám és nem tu...

– Hát persze! – vágott közbe vigyorogva – Menj a helyedre.

Közben George is megérkezett. Beviharzott a terembe, valami elnézésfélét elhadt a tanárnak és leült Patricia Croft mellé.

Én pedig elhültem.

– George, az az én helyem – súgtam társamnak, miközben, mint egy lassított felvétel, tartottam a helyem felé.

– Menj a fenébe – válaszolt. – Ülj már le a helyedre, vagy intőt akarsz? – súgta felém egy másik osztálytársam.

Mivel intőt a világerő sem akartam, nem volt mit tennem, leültem az egyetlen szabad helyre, Susan Bedroving mellé, akit melleleg nagyon utáltam a nagyképűsége miatt. Elővettem egy füzetet és próbáltam úgy csinálni, mint aki nagyon figyel, azonban annyi minden kavargott a fejemben, hogy attól tartottam, talán kihallatszik a bugyogás a hajam alól. Szerencsére hamarosan kicsöngettek, és én úgy pattantam fel ülőhelyemről, mint akit egy zsák bolha harapdál.

■ Szünetben odajött hozzám Paul Matranich. Nagy csodálkozásomra volt tízóraija. Ilyen talán még sohasem történt, hiszen mindig tőlem szokott kéregetni.

– Kérsz? – nyújtotta felém az egyik szendvicsét.

– Kösz nem, nekem is van kajám – feleltem, mire ő hangosan kiabálni kezdett a folyosón.

– Fiúk, Josénak van kajája! – Több sem kellett, az osztálytársaim azonnal körbevettek.

– Mi az, mit ünnepelsz, hogy ma hoztál magaddal kaját? – kérdezte Paul.

– Semmit – feleltem meglepődve – én mindig hozok magammal, te azonban nem szoktál hozni, ezért mindig tőlem kéregetsz!

– Igazán? – kérdezte Paul mérgesen – Hallottátok ezt, fiúk? Jó páran felröhögtek, én pedig meg tudtam volna fojtani őket.

Mielőtt egymásnak eshattünk volna, becsengettek.

■ Második óránk – vagyis hát csak nekem volt a második, a többieknek a harmadik – biológia óra volt. Persze, most sem volt felszerelésem, de szerencsére nem vette észre a tanár, hogy a fizika füzetem hátuljára írok. Az órán légyszárú növényeket kellett rajzolni ceruzával. Egy vonalat félrehúztam, s mivel nem találtam a rádióm, kérnem kellett a hátam mögött ülőtől. Kérésemre azonban csak néma fejrázás volt a válasz. Fejem behúztam vállaim közé és úgy fordultam vissza, a tanár annyira magyarázott, hogy semmit sem vett észre mozgólódásomból.

Susantól nem akartam semmit sem kérni, mert ő olyan undok volt mindig, hogy úgyis csak azt a választ adta volna, hogy „Miért nem veszel magadnak?”

A lány észrevette, hogy sandán nézek rá, ezért odasúgta:

– Mi kellene?

– Egy... egy radír – mondtam neki flegmán.

– Akkor miért fordulsz hátra? Van nekem is. Sőt nekem kettő is van. Az egyiket odaadom neked, legyen a tiéd – mondta mosolyogva.

– Jó, köszí, kifizetem – hebegtem, hiszen ilyen kedvességgel részéről még nem találkoztam.

– Menj már valahova, hová gondolsz? A tiéd, és kész.

Annyira meghökkentem, hogy majdnem kiestem a padból, a biosz-tanár erélyesen rám is szólt.

„Úgy látszik, itt mindenki megbolondult” – gondoltam.

A többi órán nem történt semmi különös, azonkívül, hogy nem volt felszerelésem.

■ Az utolsó óra előtti szünetben az öltözőben megkérdeztem Matranichot:

– Milyen nap van ma?

– Péntek 13. – mondta kelleetlenül, mint aki még mindig sértődött.

– Biztos? – kérdeztem.

– Nézd, hülye még nem vagyok! – felelte hangját megemelve.

– Jó, Jó... Hány óra van?

– Fél kettő.

– Nálam pont egy nappal és egy órával kevesebb.

– Hát akkor épp itt az ideje, hogy beállítsd az órát – mondta szánakozó mosolyal és lesújtóan legyintett felém.

– Oké! – beigazítottam órát, majd folytattam – Te, képzeld! Csütörtökre pakoltam. Micsoda hülyeség, igaz?

– Elég buta vagy – mondta nevetve, és sietősen elindult a tornaterem felé, mert becsöngettek.

■ Mivel testnevelés órára sem volt felszerelésem, ezért a tornatanár szépen megkért, hogy vetközzem trikóra és vegyem le a cipőmet. Mezítláb és nadrágban kellett tornásznom. Ezen az órán ismét a szekrényugrást vettük.

Mivel elég jók voltak a „rugóim”, nem kellett dobantót használnom. Ugrottam és négyest kaptam.

– Jól van José, tudsz te, ha akarsz – mondta pattogva a tornatanár. Én még mindig nem értettem semmit, azon a napon látszólag mindenki el volt varázsolva. A tanár dicséretét egykedvűen vettem, hiszen a szekrényugrásra mindig négyest kaptam. El sem tudtam képzelni, mi ezen olyan meglepő.

A tanár intett a következő ugrónak. Steve Oakland ugrott, és ő – a legnagyobb csodálkozásomra – ötöst kapott. Hirtelen megszédültem, mert Oakland sohasem tudott kettesnél jobbat ugrani, most meg ötöst ugrott és még dicséretet sem kapott, mintha annyira természetes lett volna, hogy ő ilyet ugrik. Körbenéztem, de senkin nem tapasztaltam a csodálkozás legkisebb jelét sem.

A barátom, George, sajnos csak kettest kapott, pedig emlékeim szerint ő volt az osztályban a legjobb tornász...

A kicsengetés vetett véget az aznapi tanításnak és egyben a szenvedésünknek. Felöltöztünk, és mindenki mehetett haza.

– Megvárlak, George! – mondtam barátomnak.

– Ne várj, mert Oakland-del elmegyünk bulizni!

– Akkor... szia! – mondtam és sértődötten kirohantam az öltözőből.

■ Amikor hazaértem, anyám nyitott ajtót. Ezen már nem is csodálkoztam. Anyámnak csak este kellett volna hazaérkeznie a munkából. Nem kérdeztem semmit. Aznap anynyi meglepetésben volt részem, hogy már semmi sem hozott lázba. Éreztem, hogy valami nincsen rendben körülöttem.

Anyám látta levertségemet és kérdőre vont. Én meg töredelmesen elmeséltem neki, hogy mik történtek velem a suliban.

– Pedig határozottan emlékszem, hogy tegnap péntekre készültél – simogatta meg anyám a homlokomat.

Ebéd után nekiálltam olvasni, de nem volt hozzá türelmem. Este tévét akartam nézni, de nem azt adták, amit vártam. Ide-oda kapcsolgattam a csatornák között, nem találtam a helyem.

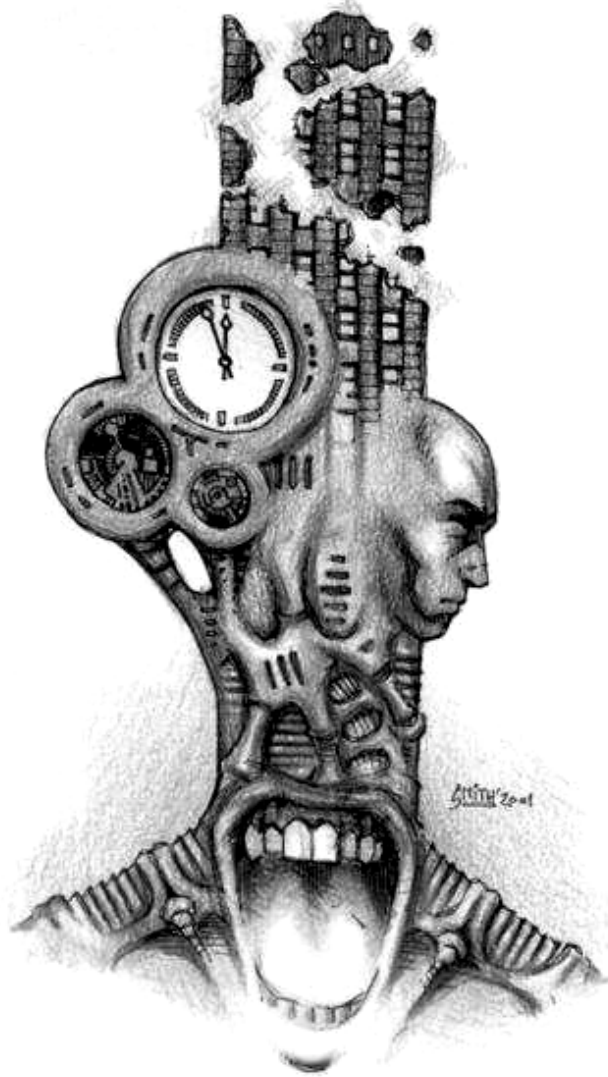
Már elég későre járt, mikor anyám elküldött aludni. Én vonakodtam kissé.

– Holnap szombat van, nem kell iskolába mennem!

– Nem baj, attól még le kell ma feküdni – válaszolt anyám kedves hangon. Én meg örültem és hálás voltam érte, hogy legalább ő nem változott meg, és ugyanolyan türelmes és kedves velem, mint máskor.

■ Éjszaka álmodtam.

Álmomban valahogy átléptem egy szomszédos dimenzióba, és egy egész napot ott töltöttem, de jött az időcsatornák óra és visszakísért a saját világomba. Egész éjjel hánykolódtam. A takarót mindig lerugdostam magamról. Jó néhányszor arra ébredtem, hogy reszketek a hidegtől. Olyan éjszakám volt, hogy talán nem felejttem el, amíg élek. Olyan mélyre zuhantam néha, hogy szinte éreztem a jeges úrt, máskor meg úgy éreztem, hogy képtelen vagyok aludni. Mindenféle örülség kavargott a fejemben. A legjobb barátaim leköpdöstek... Ellenségeim vigasztaltak... Néha szórtam a pénzt két kézzel, máskor meg derékig elsüllyedtem a szemétkben, mire találtam egy falat penészes száraz kenyeret... Habzsoltam valamilyen ünnepségen a tortákat, aztán meg egy koszos WC-ben hánytam, és valami förtelmes bűzös lé folyt végig rajtam... Először a felhőkben voltam, aztán egy elrothadt koporsót zártak rám, pedig éltem még, és hiába ordítottam, nem jött ki hang a torkomon... Zuhantam... Valaki be akart jönni a szobámba, kés volt nála... Futni szerettem volna, de nem tudtam, mert a lábaim leragadtak... Háború volt... Zúgtak a gépek a fejem felett... hullottak a bombák... Egy réten szedtem a virágokat... Zuhogott az eső... Hasba rúgtak egy labdával... Nem kaptam

levegőt..., valaki lenyomott a víz alá és nem engedett feljönni... Rohantam az erdőben, egy faág szemközti vágott... Kinyitottam a szemem, a nap erősen tűzött, madarak énekeltek valahol a fejem fölött, aztán harangoztak... Egyre erősebben... Halott voltam, zokogtak körülöttem... Dübörgött a föld fölöttem..., egy pap imádkozott... Próbáltam mosolyogni... Temetés?... Egy csecsemő felsírt a tömegben, valaki a feje fölé emelte, most született? Egy erős kéz megragadott... A levegő felforrósodott körülöttem, égett a tüdőm... Borzalmas sivítás tompította el az agyam... Mintha vonszolnának... Úgy tűnt, a fejem szétrobban... Satuban vagyok... Kiugrottam ejtóernyő nélkül?... Zuhanok... Valami csipogott, próbáltam mozogni, de nem tudtam. Forgott velem az egész világ, mintha fejjel lefelé lóbált volna egy óriás... Hideg vizet locsoltak a nyakamba, majd forró méz csurgott le a mellkasomon, undorító pókok szaladgáltak... ismét csipogott valami... ordítottam és zokogtam, körülöttem

mindenki csak nevetett... Elég volt, próbáltam tátogni, de senki sem hallgatott rám, közönyösen elment mellettem mindenki, köd borult rám és újra csipogott valami... szünni nem akaró módon csipogott... Csipp, csipp... csipp, csipp... csipp, csipp...

■ Anyám rázta a vállam. Hirtelen felültem az ágyban, folyt rólam a verejték. Alig kaptam levegőt, úgy lihegtem. Az ébresztőóra még mindig csipogott.

– Rosszat álmodtál, drágám? – kérdezte aggodalmas szülőm.

Én szólni sem tudtam, csak bólintottam. Majd mikor már kicsit magamhoz tértem, próbáltam kinyomni hangokat a torkomból.

– Mi... Mi történt? – kérdeztem nyögve.

– Reggel van! Iskolába kell menned! Hét óra van – jött a válasz.

– Micsoda? – ugrottam fel – Szombat van, nem?

– Nem fiam, sajnos péntek reggel van – mosolygott rám anyám.
– De... hát... tegnap volt péntek... – feleltem hitetlenkedve.
– A rádió most mondta be, hogy péntek van, ezen a héten az utolsó munkanap, és ez vonatkozik az iskolásokra is! – mondta, most már erélyesebben szeretett őszöm.
– De én nem is készültem! – kiáltottam fel elképedve.
– Nem? – kérdezte anyám, majd folytatta – Még este is tanultál, amikor megjöttem... hát nem emlékszel?

Többet nem szóltam egy szót sem. Megmosakodtam, felöltöztem, reggeliztem. Közben azon törtem a fejem, hogy mi történhetett velem. Ránéztem az órára, majd magam elé dűnnyögtem.

– Negyed kilenc van. Elkéstem a...

„A pontos idő negyed nyolc” – mondták be ekkor a rádióban. Továbbra sem értettem semmit. Odamentem a táskámhoz, hogy belepakoljak, de a táskába már valaki betette az aznapi felszerelést.

– Te pakoltál be? – kérdeztem hanyagul anyámtól.

– Nem, fiam. Te magad, még tegnap este. Nagyon szórakozott vagy mostanában! – felelte, miközben fejét jobbra-balra ingatta a rosszallását kifejezve.

– Akkor biztosan álmodtam az egészről – gondolkodtam hangosan.

– Tessék? – hallatszott a konyhából.

– Semmi, semmi. Azt mondtam, hogy akkor most már megyek... Szia! – kiabáltam és gyorsan berántottam magam mögött az ajtót.

Elindultam az iskolába, azonban most még véletlenül sem hagytam volna ki, hogy bemenjek George-ékhoz.

■ Kopogtam, majd halkán beszóltam: – Csókolom, szia. Jössz??

– Ühüm – mondta George álmosan.

Fogta a táskáját és elköszönt a szüleitől, majd kilépett az udvarra. Én is elköszöntem illedelmesen, és sietve követtem őt. Mérgesen lépdelt előttem.

Nem szólt hozzám, csak amikor kiértünk az utcára.

– Remélem, mára már meggyógyultál!

– Miért? Nem is voltam beteg! – csodálkoztam.

– Hát, normális ember nem is tud olyanokat művelni, mint te tegnap. Úgy viselkedtél, mintha egy idegen bolygóról jöttél volna – piszkált George.

– Ja, szórakozott voltam – vágtam ki magam.

– Tudod, mit bírtam a legjobban? – kérdezte George, és azonnal felelt is saját kérdésére. – Azt, amikor leültél az én helyemre, Susan Bedroving mellé, akit úgy utálsz... nem semmi teljesítmény volt!

– Igen, utáltam, de tegnap a radírját nekem...

– Ja, az is nagy volt – vágott a szavamba – az egész osztály jót röhögött, amikor csépelelték egymást azért a nyamvadt radírért. Még jó, hogy nem volt benn a tanár.

– Bresinsky? – kérdeztem naivan.

– Nem, a Stopulek, hiszen a Bresinsky nekünk csak matekot tanít! Én a fizikatanárról beszélek. Tényleg, miért jöttél be egy órával korábban, és miért péntekre pakoltál? Tiszta dilis voltál egész nap.

Nem tudtam mit mondani.

– Elnéztem az órarendet. Azért jöttem be korábban, mert dolgom volt – hazudtam.

■ Első óránk matek volt. Az órán nem történt semmi különös. A saját helyemen ültem. Susan Bedroving állandóan undok pofákat vágott. Tízpercben odajött hozzám Matranich, tízóraik kunyerált szokása szerint. Először nem adtam neki, mert tegnap csúfot üzött belőlem, de aztán mégis meggondoltam magam, mert rám támadt:

– Tegnap te kéregetél mindenkitől, nem volt tízóraid, biztosan elköltötted a kajára való pénzt.

Hogy megszabaduljak tőle, odaadtam neki a szendvicsemet, érdekes módon nem ágált ellene.

Ahogy megnéztem az órarendem, azonnal eszembe jutott, hogy tegnap én már átéltem a mai testnevelés órát. Így már előre tudtam, hogy mi fog történni. Ezen az utolsó órán a szekrényugrást vettük. Én is és Steve Oakland is kettést kaptunk – erre nem számítottam. George pedig négyest kapott.

Az öltözőben azon gondolkodtam, hogy most mi jöhet még. Barátomat már meg sem mertem kérdezni, hogy hazajön-e velem, vagy más programja van.

– Nem vársz meg? – szólt utánam George.

■ Az iskolából kifelé jövet az osztályfőnökünkbe botlottunk.

– Remélem, nem vagy beteg, mert tegnap elég furcsán viselkedtél – kezdte ő is.

– Nem, nem..., már jól vagyok! – vágtam egy grimaszt.

Csendesen ballagtunk hazafelé a barátommal, mindenféle fura gondolatok cikáztak az agyamban, aztán egyszer csak megszólaltam:

– Te tegnap órák után elmentél bulizni?

– Miért mentem volna el? Ne kezd már megint – horkant fel George mérgesen, majd folytatta – tegnap, amikor jöttünk hazafelé, akkor is folyton azt kérdeztetted, hogy miért nem megyek a haverommal bulizni. Pedig tudod jól, hogy ki nem állhatom Oaklandot, és különben sem szoktam iskola után bulizni járni, apám kitekerné a nyakamat... még csak az hiányozna.

■ Többet nem történt velem ilyen furcsaság, ezért aztán lassan el is felejtkeztem róla. Egyszer, hónapokkal az eset után kaptam egy fantasztikus könyvet, amit szinte azonnal el is olvastam.

A könyv arról szólt, hogy egy férfi átlépett az egyik szomszédos dimenzióba, s mivel önmagával nem találkozhat a fizika törvényei szerint – ugyanis ebbe az egyén belehalna – ezért a másik dimenzióból a másik önmaga ugyanabban a pillanatban átkerült az ellentétes dimenzióba. Tehát dupla csere történt. Az áthelyeződések miatt és a térerőkben keletkezett lyuk jóvoltából a mágneses és egyéb erők szabadon átáramoltak az ellentétes dimenziókba, az időfüggvényt is befolyásolva. Ez természetesen nem maradhatott így sokáig, mert ez egy bizonyos idő elteltével mindenkire nézve végzetessé válna. A térerők keveredése olyan nagy feszültséget okozott, hogy az átjáró másodperceken belül összezárult. Akik azonban az átjárón átjutottak, azok többé maguktól nem juthattak vissza, ezért egy felsőbb hatalom, a pillanatnyi térszakadást észlelve odairányított egy segítőt, akit dimenziók- vagy időcsatornák őre néven is emlegetnek. Ez a segítő képes a „határsértőket” visszajuttatni saját terükbe és idejükbe. Ehhez azonban meg kell várnia a megfelelő időegyüttállást, ráadásul ügyelnie kell arra, hogy a térdiverzáns az akció végrehajtásakor ne legyen tudatánál, mert különben megsérülhet a pszichéje. Ezért a mélyalvás a legjobb időszak a visszatérésre.

A könyvben azt nem írták meg, hogy hogyan került a férfi át- és vissza a másik világba, csak körülírták a történeteket. Szinte faltam a betűket, annyira érdekesnek tűnt a leírás. Annyi kérdésem lett volna, de nem volt, aki válaszolna rájuk.

A történetben a főszereplő beleesett egy gödörbe, és amikor kimászott belőle, már átlépte az átjárót a két dimenzió között. Ezután mindenféle furcsa dolog történt vele, amíg az időcsatornák őre az utolsó pillanatban vissza nem vitte a „megtévedt” embert a saját világába. Az ellenkező térben való tartózkodás ugyanis nagyon igénybe vette az élőlények szervezetét. A főhősnek egyre fokozódó fejfájása volt, ami arra utalt, hogy már túl sokat tartózkodott az idegen dimenzióban.

■ Osztálytársaimnak is odaadtam a könyvet elolvasásra, de miután kiolvasták vagy megunták, nevetve adták vissza, hogy ez badarság.

A könyvet többször is elolvastam. Ők ezen nevettek, de én, ahányszor csak a kezembe akadt, mindig elkomorodtam. Sokan kérdezték tőlem, hogy mit eszek én ezen a könyvön, hiszen ennél sokkal jobb fantasztikus könyvek is léteznek.

Sohasem tudtam nekik erre mit válaszolni, csak egy valami nem hagyott nyugton. Az, hogy aznap, amikor elestem, és az a sok furcsaság történt velem, este, mielőtt lefeküdtem, gyógyszert kellett bevennem, mert egyre erősödő, görcsös fejfájás kínozott...

